

Estimada Petita,

Després d'un viatge esgotador, acabem d'arribar a Catalunya. No podíem veure el paisatge des de l'autocar, com ho fas tu quan vas d'excursió amb l'escola. M'hauria agradat tant veure els turons estimats per les finestres... L'esclat de la primavera, els prats, els arbres. Tot allò que no es veu des d'una presó.

Aquest estiu, sé que no podem recollir maduixes petites a la vora dels camins, ni mores ni gerds que tant t'agraden... Tampoc no podem menjar figues de coll de dama, sota la figuera del tros.

Diverteix-te molt a la piscina, al mar, juga amb totes les teves forces. Tanca els ulls i agafa'm de la mà, passejarem igualment per la muntanya dels nostres somnis com a país. Ara no entendràs gaire el que t'explico, però més endavant sí. Malgrat tot, tenim projectes i voluntat per arribar a fer-los.

Els somnis, com els desitjos, s'han de complir a poc a poc. No fos cas que al final ja no vulguis res més, de tan satisfeta com estàs. Assaborim el procés, que a vegades és amarg per conquerir la llibertat i la bona convivència que ens mereixem.

Hem d'estar molt contents de tenir somnis. He vist moltes persones que no en tenen cap, de somni, i estan tancats en una presó. Persones joves destrossades per no saber el motiu de les seves desgràcies. Gent que està abandonada, que mai no escolta música, ni llegeix, ni canta, ni riu, ni estima.

Massa gent ho està passant malament. En quaranta anys de democràcia no s'han escrit lleis fonamentals que permetin a les persones ser millors, tenir més seguretat, ensenyament laic i gratuït, salaris europeus, impostos proporcionals, cultura per a tothom.

Un pla nacional d'habitatges. La llista és llarga. L'estat s'ha empobrit, tot s'ha privatitzat. No té altres ingressos que no siguin impostos a les classes mitjanes i treballadores. Hem de treballar molt i pagar molts impostos perquè els milionaris paguin, proporcionalment, molt menys que nosaltres. Paguem un IVA que repercuteix en rics i pobres de la mateixa manera. És injust. Necessitem un estat ric que tingui ingressos per a recursos propis ben administrats. L'estat modern haurà de tenir bancs que participin en la creació de riquesa, control sobre recursos que són de tots, com l'aigua i la llum. Som tossuts i treballadors. I tenim un poble divers que parla totes les llengües del món. Som molt afortunats.

Petita, estimada, vull dir-te que sóc a la presó sense ser una delinqüent. Has de saber que m'han empresonat per voler tenir un estat de debò. Un estat que no col·labori amb la gent sense escrúpols a l'hora d'esclavitzar les persones o de deixar-les sense habitatge i sense salut.

Un estat que s'oposi a l'abús sobre els febles i a l'esclavisme laboral actual. Que vetlli per tots, que integri i doni feina als nouvinguts. Un estat que no toleri la discriminació de les dones.

T'he de dir, Petita meva, que jo no he fet trampes. Si, ja sé que quan juguem a les cartes l'avi fa trampes. Però jo parlo de trampes grosses. Jo vaig fer els deures i els exàmens, més

bé o més malament, però els vaig fer tots. No vaig pagar per no anar a classe. No vaig comprar un títol universitari. No he insultat mai un guàrdia urbà. Mai, mai, mai no he robat cremes per a la cara al supermercat...ni tampoc a les drogueries. Ni m'he pintat les ungles amb esmalts robats. No he anat a cap hotel de gorra. Els confetis i les festes de casa les vaig pagar jo. És cert que eren festes modestes, res a veure amb les que paguen els mafiosos a alguns polítics. No vaig acceptar regals ni viatges.

Intento no contaminar, faig servir la bicicleta, potser menjo massa, tot s'ha de dir. Però pots estar tranquil·la: no sóc a la presó ni per sobres amagats, ni per comissions, ni per estafes, ni per evasió d'impostos. Ni per agredir les forces de seguretat. Ni per insultar ni conduir borratxa, ni per atropellament. Per dir-ho tot, no vaig enfonsar cap banc o caixa, jo....No sé què faig entre reixes.

Tampoc no m'agrada que altres polítics siguin a la presó però per altres raons ben diferents de les nostres. Perquè això vol dir que s'han enriquit mentre han empobrit l'estat del qual tots necessitem els serveis.

Petita, no he comès cap delictes i continuaré pel mateix camí, pacífic, serè i obstinat cap a la llibertat. No ens rendirem, Petita, som dones! Estem acostumades a lluitar, a parir. Donar vida requereix esforç i dolor. La glòria i l'alegria de viure no té preu. Viure per una causa justa és magnífic i meravellós.

Un petonàs, Petita.

Text d'Ever Blanchet (20 de juliol de 2018) interpretat per Maria Clausó a la concentració per la llibertat dels presos polítics de la plaça de la Vila de Gràcia el dia 30 de juliol de 2018.